

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

sælge dem med en Avance, der maaske ikke var saa høj som den, man kunde faa ved at sælge Bevillingerne. Det er disse Tilfælde, som springer i Øjnene, og som har rejst Debatten om de gældende Regler.

Som jeg nævnte, kunde det ikke nytte noget, og det vilde heller ikke stemme med Ordningens Aand, at man straffede Importører, der solgte Bevillinger, fordi man derved vilde gøre Ordningen illusorisk og skræmme Importørerne fra at sælge Bevillingerne; for det maa jo erindres, at der ikke under normale Forhold behøver at være noget odiøst i, at et Firma sælger en Del af sine Bevillinger paa lovlig Maade og oppebærer en rimelig Fortjeneste derfor. Det er netop den Tanke, der ligger bag ved Ordningen, at de Importører, der ikke mener sig i Stand til at udnytte de Bevillinger, de har faaet i en enkelt Periode, skal have Adgang til at komme af med Bevillingerne med en rimelig Avance, og at de samme Importører omvendt, hvis de til andre Tider ikke kan komme igennem med de Bevillinger, de har faaet stillet til Raadighed, skal kunne købe Bevillinger for en rimelig Pris. Ved at skræmme Importørerne bort fra Ordningen vilde man kun opnaa det, som man har villet bekæmpe, nemlig at visse Importører, der ikke havde en Forretning, der svarede til Importtallet, indlod sig paa pro forma Retshandler, udstedte pro forma Fakturaer og derved gik ind i de Omgaaelser, som man netop saa vidt muligt vilde til Livs med den Ordning, man har givet vedrørende Overdragelse af Bevillinger.

Som jeg nævnte, gik Valutacentralen straks, da det viste sig, at de Avancer, der kunde opnaas for Salg af Bevillinger, var urimeligt høje, i Forhandling med Erhvervsorganisationerne for at se, paa hvilken Maade man kunde raade Bod paa de uheldige Forhold, der var opstaaet. Efter forudgaaende Drøftelser med Erhvervsorganisationerne besluttede Valutacentralen fra Begyndelsen af indeværende Aar at indføre en Praksis, hvorefter Importørernes Importgrundlag skulde reduceres med 25 pCt. af det Beløb, med hvilket det enkelte Firmas Salg af Bevillinger oversteg Firmaets Køb i sammé Periode. Det var en Regel, som var Udtryk for, at man vilde opnaa en Tilpasning af Importtallene for de Firmaer, hvis Bevillingssalg viste, at Firmaets Omsætning over en vis Tid var dalende.

I Løbet af Januar Maaned, da det viste sig, at der stadig forekom Tilfælde, hvor der blev udbudt Bevillinger til urimelige

Avancer, har Valutacentralen fortsat Forhandlingerne med Organisationerne. Resultatet er blevet det, at man nu søger gennemført en vis Reduktion i Importtallene for de Firmaer, der i betydeligt Omfang har solgt Bevillinger, men hvis virkelige Forretning ikke længere svarer til deres Bevillingstildelinger. Forinden man kan tage Stilling til, hvilke Firmaer der skal have deres Importtal reduceret, og i hvilket Omfang Nedsættelse af Importtallet skal ske i de enkelte Tilfælde, maa der imidlertid finde en nøje Gennemgang Sted af Tilfældene. Hertil har Erhvervsorganisationerne tilbudt deres Medvirken, saaledes at man gennem en virkelig dybtgaaende Undersøgelse af de Tilfælde, hvor de uheldige Forhold har vist sig, kan naa til med de enkelte Firmaer at faa taget Spørgsmaalet om deres Importtal op til Undersøgelse og faa foretaget den Reduktion af Importtallene eller eventuelt den fuldstændige Inddragelse af Importtallene, som de stedfundne Bevillingsoverdragelser gør det rigtigt at skride til.

Under de stedfundne Forhandlinger mellem Valutacentralen og Grosserer-Societetets Komité og Provinshandelskammeret er man endvidere naaet til det Resultat, at det vilde være rimeligt, at Bevillingssalg kun godkendes, for saa vidt det sker paa de samme Vilkaar, som var gældende, før Krigen satte ind. De to Hovedorganisationer har derfor tilkendegivet, at de kun vil være indstillede paa at godkende Overdragelse paa de Vilkaar, herunder navnlig Avancer paa Attestsalget, som var normale i 1ste Halvaar 1939, altsaa paa et Tidspunkt, da Bevillingstildelingen var rigeligere, end den er nu. Valutacentralen har herefter rettet Hensigt til de øvrige overdragsesberettigede Organisationer eller Branche-foreninger om at ville fremkomme med en tilsvarende Tilkendegivelse vedrørende dette Forhold.

Hvis man spørger, i hvilket Omfang der har fundet Overdragelse Sted af Indførselsbevillinger gennem de anerkendte Organisationer, kan jeg give den Oplysning, at Antallet af samtlige Overdragelser i Aaret 1938 beløb sig til ca. 6 500 og i Aaret 1939 til ca. 12 000. De Bevillinger, der er overdraget i 1938, repræsenterer et Beløb af ca. 10 Mill. Kr. og i Løbet af 1939 ca. 17 Mill. Kr. Naar man samtidig tager i Betragtning, at der i hele Aaret 1938 udstedtes Bevillinger til et samlet Beløb af 1 100 Mill. Kr. — eksklusive Kul — og i Aaret 1939 til et samlet Beløb af 1 400 Mill. Kr., vil det ses, at det er en meget ringe Del af